

[Gade]

som SF har, og hvor vi mener, at netop de tre ting vil være blokerende.

Må jeg så sige til hr. Ivar Nørgaards betragtninger om memorandumets tekst om forsvarssamarbejde og sikkerhedspolitisk samarbejde, at dér står vi lidt tilbage med en fornemmelse af, at vi ikke ved, hvor fast Socialdemokratiet står på disse punkter. Det var åbenbart, hvad vi kunne få ud af debatten – vi har jo haft den nogle gange – i forhold til Socialdemokratiet, men jeg synes måske nok, det var trist.

Og jeg er altså ikke enig med udenrigsministeren, når han mener, at det ville være så forfærdeligt, om Danmark tog sig sammen til at sige, at der er nogle punkter, vi absolut vil stå fast på her 40 dage før topmødet. På et eller andet tidspunkt vil man vel fra dansk side sige: Hertil og ikke længere. På nogle områder vil man være villig til at give sig, men det, vi jo må konstatere i dag, er, at vi her 40 dage før det afgørende møde ikke kan få at vide, hvor strenge er, og hvor Danmark vil stå fast.

Hr. Ivar Nørgaard var inde på, at det var et dårligt tidspunkt. Vi har svært ved at se, at det er et specielt dårligt tidspunkt, i hvert fald ikke, hvis der var tale om faste danske synspunkter. Hvis det er mere valne og usikre synspunkter, ja, så er det måske et dårligt tidspunkt.

Hr. Grove var inde på, at det vigtigste var at få et resultat af regeringskonferencerne til december, og at det har været et tema i debatten. Jeg har svært ved at forstå, at man bare siger, at det er vigtigt at få arbejdet afsluttet, uafhængigt af indholdet, for det er det, jeg oplever at man gør. Den indstilling deler vi ikke, specielt i en situation, hvor der er sket så meget i Europa, som vi mener burde få folk til at tænke friere og nyt.

Må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, at Venstres indlæg i debatten – og jeg må så gøre en forskel i forhold til udenrigsministerens sidste indlæg – illustrerede overhovedet ikke forståelsen hos Venstre for, at vi er nødt til at ændre på EF, hvis vi skal tage situationen i Europa alvorligt og være solidarisk over for Central- og Østeuropa. Det var udenrigsministeren også inde på her til sidst, og det vil jeg gerne kvittere for. Jeg vil også gerne kvittere for, at udenrigsministeren har taget de konfrontationer med f.eks. Frankrig; vi ønsker mere af den slags.

Både hr. Duetoft og hr. Erhard Jakobsen var inde på, at man skulle passe på med at åbne markederne. Jamen realiteten i dag er jo, at disse central- og østeuropæiske markeder er blevet åbne for vore varer, og det kan være til stor ulykke, hvis det går for hurtigt, hvis der ikke bliver beskyttelse; men vi lukker samtidig af for de varer, som de trods alt kunne sælge. Og det er jo det, der er katastrofen, at det svar, vi rent faktisk giver til Central- og Østeuropa, vender på den måde.

SF's bud er, at vi skal give en politisk tilknytning til Central- og Østeuropa nu. Lad os begynde med at invitere dem med i det politiske samarbejde i EF om uddannelse, om kultur, lad dem være med på den politiske scene. Lad dem få observatører i EF-Parlamentet nu, og giv dem overgangsordninger, hvad angår økonomien, så de får mulighed for at bygge deres markeder, lige så vel som vi har givet Portugal og Spanien mulighed for at beskytte deres markeder i fasen, inden de kunne opnå fuldt medlemskab.

Og det er på det område, vi fra SF's side kommer med noget helt nyt og introducerer en helt ny måde at knytte Europa sammen på. Den er der altså desværre ikke forståelse nok for i det danske Folketing op til regeringskonferencerne, og det er jeg ked af, for jeg mener, at det er præcis på det, vi bliver målt: Om vi forstår udfordringerne, som vi står over for. Det gælder både, når det handler om en fredeligsgørelse af Europa, som hr. Niels Helveg Petersen var inde på, og det gælder, når vi skal have et miljøsamarbejde til at fungere. Det handler om, hvordan vi får et handelssamkvem i stand, som betyder, at disse lande ikke skal stå med hatten i hånden, men hurtigt kan blive ligeværdige medlemmer, startende med at blive politisk ligeværdige medlemmer.

Må jeg så sige til hr. Niels Helveg Petersen, som nævnte tre ting, som Det Radikale Venstre ikke var tilhænger af, at SF er enig heri. Det Radikale Venstre ønskede ikke en udvikling af EF af føderal karakter, de ønskede ikke et forsvarssamarbejde inden for EF, og de ønskede, at miljøsamarbejdet skal opprioriteres. En del af disse ting står faktisk i SF's dagsorden, så hr. Niels Helveg Petersen kunne jo stemme for SF's dagsorden, for dér står det nemlig stjerneklart.